

Iloitkaa Herrassa!

Fil. 3:1; 4:4

3:1. Sitten vielä, veljeni, iloitkaa Herrassa! Minua ei kyllästytä kirjoittaa teille samoista asioista, ja teille se on turvaksi.

4:4. Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon: iloitkaa!

Oletko iloinen?

Oletko sinä iloinen? Mitä ilo oikeastaan on? Mistä se pulppuaa? Miten voisi iloita aina? Mitä on ilo Herrassa ja miten se eroaa tavanomaisesta ilosta?

Meitä suomalaisia ei voi syyttää liiasta iloisuudesta. Asumme maassa, jota kutsutaan maailman onnellisimmaksi, mutta kun katselee suomalaisten ilmeitä, niin eipä niissä juuri hymyä tai iloisuutta näy, päin vastoin tänä päivänä pahoinvointi on lisääntynyt huolestuttaviin mittasuhteisiin asti. Kaikenlaisiin terapioihin on pitkät jonot. Ilmaisuuksia "Otetaan ilo irti elämästä" tarkoittaa, että aletaan juhlimaan tai jollain muulla tavalla pitämään hauskaa. Mutta kun keinoksi usein valitaan alkoholi tai huumeet, niin lopputulos on se, että ilo irtoaa pois elämästä. Toisaalta kaikenlainen halu juhliä kertoo siitä, että ihminen ei oikein jaksa elää ilman edes jonkinlaista iloa, vaikka se vaihtuisikin nopeasti pettymykseen. Ilo on eräs ratkaiseva osa onnellisuutta, jota jokainen ihminen kaipaa.

Onnen ehdot

Millaisissa tahansa ulkoisissa oloissa onneen riittää ilo, rauha, rakkaus ja toivo. Ilman niitä ei kukaan voi olla onnellinen. Jokainen niistä tarvitaan onneen. Jos yksikin puuttuu, olemme onnettomia. Siksi etsimme iloa, aitoa ja usein epäaitoakin. Etsimme ystävyyttä ja rakkautta. Yritämme löytää kiintopisteitä tulevaisuuteen ja rauhaa huolten ja pelkojemme keskelle.

Ilo

Iloa etsimme usein työn tuloksista ja siitä, että meille tapahtuu jotain suurta ja ihmeellistä. Sellaisia tapahtumia ja kokemuksia elämässämme on kuitenkin aniharvoin, päinvastaisia sitäkin useammin. Ihmissuhteiden tasolla ilo on "kahvikuppi", jonka molemmiin puolin istuu ihminen. He keskustelevat ja kokevat, että "tuohan ymmärtää minua ja minä häntä". Ilo on sydämen jakamista toisen kanssa. Kuitenkaan ihminen ei voi, vaikka haluaisikin, kaikkein syvintään toiselle ihmiselle jakaa. Vain Herra Jeesus Kristus kykenee meitä täydellisesti ymmärtämään. Siksi syvimiltään ilon salaisuus on rukous. Siinä ihminen saa avata koko sydämensä Herralle ja Herra avaa omansa rukoilijalle. Henkilökohtainen sydämen yhteys Jeesuksen kanssa onkin onnen ehto numero yksi.

Rauha

Moni sekoittaa rauhan mielen tyyneyteen, jota mikään ei järkytä. Mutta me olemme ihmisiä, jotka olemme luodut nauramaan ja itkemään. Rauhaa ei saa tunteita tukahduttamalla. Jos pientä lasta pyydetään menemään yksin ulos pimeään, hän pelkää eikä lähde. Mutta jos isä tai äiti ottaa häntä kädestä, niin hänellä on rauha, vaikka ympäristö olisi kuinka pimeä. Todellisen rauhan saamme, kun vierellämme kulkee niin suuri ja turvallinen henkilö, ettei meidän tarvitse pelätä. Syvimmissä merkityksessä ihminen ei voi olla toisen turva. Vain se Herra, joka on kuoleman voittanut, voi antaa meille iankaikkisen turvan.

Rakkaus

Vaikka rakkauteen voi sisältyä paljonkin myönteisiä tunteita, se on olemukseltaan tahdonalaista toimintaa. Rakkaus on antamista. Se lähtee liikkeelle päätöksestä toimia toisen hyväksi, antaa hänelle arvostusta, aikaa, vaivannäköä, rahaa, jopa ruumis ja henki. Sen seurauksena syntyy sitten tunneside rakkauden kohteeseen. Onnen ehto on, että voimme saada tällaista rakkautta osaksemme ja voimme antaa samaa rakkautta. Inhimillinen rakkaus on aina rajoitettua ja puutteellista, mutta Jeesus Kristus rakastaa täydellisellä tavalla. Hän antoi itsensä meidän puolestamme ristin kärsimykseen ja tuskiin antaakseen meille todellisen elämän. Jeesus Kristus on rakkauden lähde. Ilman Häntä rakkaus kuihtuu.

Toivo

Toivo on enemmän kuin unelmia paremmasta tulevaisuudesta. Meillä ei takeita siitä, että pääsisimme jatkossa kokemaan jotain suurta ja mahtavaa. Voi olla, että elämämme huiput ovat jo takanapäin. Toivo on siinä, kenen kanssa saamme viettää tulevaisuutemme. Kestäviin ihmissuhteisiin liittyä toivoa, mutta syvimmiltään vain Herra Jeesus on sellainen Henkilö, joka voi taata meidän tulevaisuutemme aina iankaikkisuuteen asti. Hän on luvannut olla omansa kanssa joka päivä ja koko iankaikkisen taivaan verran.

Onni ei ole tunnetta vaan Henkilö

Ilo on siis se Henkilö, jolle saan kaiken jakaa. Rauha on se Henkilö, johon voin kaikessa luottaa ja turvata. Rakkaus on se Henkilö, joka antaa kaikkensa puolestamme. Toivo on se Henkilö, joka lupaa olla iankaikkisesti kanssamme. Todellinen onni ei ole siis mielentila tai tunnetila, vaan yhteyttä tähän Herraan Jeesukseen. Voidaksesi olla onnellinen, anna Hänen, Herran Jeesuksen Kristuksen tulla sydämeesi ja elämäsi. *"Minun onneni on olla Jumalaa lähellä."* (Ps.73:28)

Ilon kirje

Filippiläiskirjettä on syystä nimitetty "Ilon kirjeeksi". Iloa ilmaiseva sana eri muodoissaan esiintyy tässä lyhyessä neljä lukua käsittävissä kirjeessä 16 kertaa. Eräs tuntemani pastori arveli, että kirje korostaa ilon tärkeyttä siksi, että Filippiin seurakunnalla oli kokemiensa vainojen ja vaikeuksien vuoksi vaara menettää ilo Herrassa. Voi ehkä niinkin olla, mutta pikemminkin kirje pursuaa Paavalin iloa vankeudessa ja erittäin stressaavassa tilanteessa oikeudenkäynnin jatkuessa keisari Neron edessä.

Katsomme nyt juosten, millaisista asioita Paavali tai Filippiin uskovat tässä kirjeessä iloitsevat:

*Kaikissa rukouksissani rukoilen aina **iloiten** teidän kaikkien puolesta. Kiitän siitä, että olette osallistuneet evankeliumin työhön ensi päivästä tähän asti, ja luotan täysin siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, vie sen päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä. (1:4-6)*

Paavalille esirukous rakkaan seurakunnan puolesta oli ilo, hän iloitsi Jumalan evankeliumin pelastavasta työstä heidän keskellään samoin kuin siitä, että heidän pysymisensä pelastuksessa ja evankeliumissa oli Jeesuksen Kristuksen varassa. Hän iloitsi myös, kun uskovat alkoivat levittää evankeliumia ympäristöönsä.

*Mitäpä tuosta, kunhan vain Kristusta tavalla tai toisella julistetaan, joko näön vuoksi tai totuudessa, ja siitä minä **iloitsen**. Vastedeskin saan **iloita**, sillä minä tiedän, että teidän rukoustenne kautta ja Jeesuksen Kristuksen Hengen avulla tämä kaikki koituu minulle pelastukseksi. (1:18-19)*

Paavali iloitsi siitä, että evankeliumia julistettiin jopa väärin motiivein. Edelleen hän iloitsi Filippiin seurakunnan esirukouksista.

*Koska olen tästä varma, tiedän, että jään eloon ja pysyn kaikkien teidän luonanne, jotta edistyisitte uskossa ja saisitte siitä **iloita**. (1:25)*

Seurakunnalle Paavalin tapaaminen, hänen ohjauksessaan saatava uskon kasvu oli ilon aihe.

Tehkää minun iloni täydelliseksi, niin että olette samaa mieltä, että teillä on sama rakkaus ja olette sopuisat ja yksimieliset. (2:2)

Paavali iloitsi seurakunnan yhteydestä ja sen keskellä vallitsevasta rakkaudesta.

*Mutta jos minut uhrataankin, kun toimitan teidän uskonne uhripalvelusta, minä **iloitsen**, ja **iloitsen** kaikkien teidän kanssanne. Samoin **iloitkaa** tekin ja **iloitkaa** yhdessä minun kanssani! (2:17, 18)*

Paavali iloitsi siitä, että hän tulisi saamaan osakseen marttyyrikuoleman. Hän edellytti, että seurakuntakin iloitsisi siitä. Iloa ei ole tarkoitettu vain omaksemme vaan jaettavaksi muiden kanssa. Ilon jakaminen moninkertaistaa sen. Syy miksi Paavali iloitsi edessään olevasta todistajan kuolemasta, oli se, että hän tunsu ylönousseen Herran eikä ajallisella kuolemalla ole mitään lopullista merkitystä, kun edessä on ylönousemusruumis ja ihana yhteys Jeesuksen kanssa.

*Lähetän hänet sen vuoksi kiireesti, että **iloitsisitte** nähdessänne hänet jälleen ja minullakin olisi vähemmän murheita. Ottakaa siis hänet Herrassa iloiten vastaan ja kunnioittakaa hänen kaltaisiaan. (2:28, 29)*

Seurakunta iloitsi, kun sen sairastanut jäsen parani. Mutta se ei ollut vain iloa asioiden kääntymisestä hyvään suuntaan, vaan iloa Herrassa.

*Rakkaat ja ikävöidyt veljeni, te minun **iloni** ja kruununi, seisokaa siis lujina Herrassa, rakkaat! (4:1)*

Paavalille Filippiin seurakunta oli suuri ilon aihe, jopa hänen työnsä kruunu eli paras-ta, mitä Herra oli voinut vaikuttaa hänen palvelustyönsä kautta. Kruunu se oli myös siinä merkityksessä, että Jeesuksen toisessa tulemisessa hän saisi yhdessä sen seurakunnan kanssa seistä Herran edessä.

***Ilahduin** suuresti Herrassa, että te vihdoinkin havahduitte huolehtimaan minusta. (4:10)*

Paavali iloitsi seurakunnan palveluhalukkuudesta, sen diakonisesta asenteesta ja toiminnasta kärsiviä kohtaan.

*Sitten vielä, veljeni, **iloitkaa** Herrassa! Minua ei kyllästytä kirjoittaa teille samoista asioista, ja teille se on turvaksi. (3:1)*

***Iloitkaa** aina Herrassa! Vieläkin minä sanon: **iloitkaa**! (4:4)*

Paavali kehotti seurakuntaa iloitsemaan Herrassa. Hän tiesi, että ilo Herrassa on uskovan ja seurakunnan väkevyys.

On mielenkiintoista, että Paavali toistaa kehotusta iloitsemaan, sillä tiedämme hyvin, että ei ketään saa käskemällä iloiseksi. Ihminen ei kykene tunteitaan hallitsemaan. Masentuneelle kehotus iloita saattaa tuntua lähes musertavalta vaatimukselta. Luvussa 4 näemme, että Paavali tiedostaa ongelma ja osoittaa, että Jumala kykenee hallitsemaan ihmisen tunteita ja Herran läsnäolossa voi iloita jopa surun ja ahdistuksen keskellä, niin kuin Paavali ja Silas aikanaan Filippiin vankilassa:

Kun heidät oli perin pohjin piesty, heidät heitettiin vankilaan. Vanginvartijan käskettiin vartioida heitä tarkasti, ja sellaisen käskyn saatuaan hän heitti heidät sisimpään vankityrmään ja varmuudeksi pani heidät jalkapuuhan. Keskiyön aikaan Paavali ja Silas rukoilivat ja lauloivat ylistystä Jumalalle, ja vangit kuuntelivat heitä. (Ap.t. 16:23-25)

Kristityn ilon aiheet

Millaisia ilonaiheita uskovalla kristityllä on tänään? Luettelen niitä:

1. Uskovalla on pelastuksen ilo, joka nousee kiitollisuudesta Jeesusta kohtaan, joka on kantanut meidän syntimme ristille, antanut meille synnit anteeksi, lahjoittanut meille täydellisen vanhurskautensa, jonka varassa pääsemme kirkkauteen, antanut meille uuden elämän Jumalan lapsina ja oman Pyhän Henkensä sydämiimme. Joka ainut päivä uskova saa kiitollisesti iloita saamastaan käsittämättömän suuresta pelastuksen lahjasta. Uskova saa siksi iloita pelastusvarmuudesta, joka ei ole varmuutta oman uskonsa riittävydestä vaan varmuutta Jumalan lupauksen pitävyydestä ja Jeesuksen pelastustekojen riittävydestä.
2. Uskovalla on ilo tulevasta päämäärästä, jonka hän on saanut perintönä Vapahtajan testamenttiliiton kautta. Pääsemme uuteen maahan ja uuteen taivaaseen. Saamme nähdä Herran kasvoista kasvoihin, sen Jeesuksen, joka jo nyt on kanssamme Pyhässä Hengessä.
3. Uskova iloitsee siitä, että hän saa edustaa Herraansa tässä pimeässä ajassa todistamalla. Saamme kehua Vapahtajaa, joka on meitä kohtaan sanomattoman hyvä. Todella rakkaasta on mahdoton olla vaiti.
4. Uskova iloitsee, kun näkee muidenkin tulevan uskoon ja pääsevän osalliseksi pelastuksesta. Joskus se ilo tuntuu jopa ylittävän sen ilon kun itse sai ottaa vastaan pelastuksen.
5. Uskova iloitsee nähdessään uskon sisaren tai veljen kasvavan uskossa. Hän iloitsee surunsa keskellä silloinkin, kun joku jo matkansa lopulla pääsee Herran luo.
6. Uskova iloitsee siitä, että saa tehdä kaikki tehtävänsä ei vain ihmisille vaan viime kädessä Herraa vasten. Hän tietää, että vähäisimmilläänkin rakkauden teoilla on iankaikkisuusmerkitys. Hän saa palvella Herra syödessään, juodessaan, nukkuessaan, valvoessaan, käydessään kouluaan, töissään, palvellessaan muita. Uskovalla on aitoa työniloa, joka ei johdu arvostuksen saamisesta tai palkan suuruudesta vaan hänen varsinaisesta Työnantajastaan Herrasta. Hänellä on palvelemisen ilo.

7. Uskovalle seurakunnan yhteys on ilon ja virkistykseen paikka ei vain siksi, että saa jakaa sydäntään muiden kanssa, vaan myös siksi, että Herra on aina myös läsnä omiensa kanssa.

8. Niin kummalliselta kuin saattaa kuulostaakin, uskova iloitsee saadessaan kärsiä vainoa Jeesuksen nimen tähden. Hän tietää kipujensa keskellä olevansa yhdessä Herran kanssa. Hän tietää, että vainon keskellä hänen todistustaan myös kuunnellaan.

9. Uskova iloitsee voidessaan jakaa ajallisista lahjoistaan muille. Hän tietää, että antaessaan pois hän ei köyhdy, vaikka pankkitilin saldo pienenee. Hän tietää jakavansa siitä, mitä on itse saanut lahjaksi Herran rikkauksista. Hän antaa omastaan lapsilleen, ystävilleen, seurakunnalleen ja köyhille.

10. Uskovalla on ilo ahdistusten ja vaikeuksien keskellä, koska hän tietää, että ne tulevat Herran kädestä ja niiden kautta hän saa parhaita siunauksia elämäänsä.

11. Uskovan päivittäisenä ilona on se, että Herra puhuu hänen sydämelleen niin kiipeitä totuuden ja nuhteiden sanoja kuin myös ihania armon sanoja. On onnea saada kuulla Herran ääni Jumalan sanan kautta.

12. Joskus uskova saa iloita myös siitä, että Herra saa vaikutetuksi hänessä pyhitystä, muutosta Kristuksen kuvan kaltaisuutta kohti syntitottumusten murtuessa, katkeruuden sulaessa, katkenneiden ihmissuhteiden korjautuessa, väsymyksen keskelle virratessa uuden voiman ja saadessaan kärsivällisyyttä vaikeuksien keskellä.

Kaiken edellä mainitun ilon taustalla on kiitollisuus saadusta sanomattomasta armosta. Ilo kulkee yhtä matkaa nöyryyden kanssa. Ilo ei ole vaatimus vaan etuoikeus. Herra tahtoo, että iloitsemme. Hän tietää, että tarvitsemme iloa.

Mitä on ilo Herrassa?

Paavalin lause ”Iloitkaa Herrassa!” sisältää kuitenkin paljon enemmän kuin edellä luettelemani asiat. Mitä oikeastaan tarkoittaa iloitseminen Herrassa? Kaikki edellä luettelemani sisältyy ilmaisuun ”iloita Herrasta”. Mutta ilo Herrassa, Herran sisässä sisältää sen, että uskova iloitsee yhdessä Herran kanssa niistä asioista, joista Herrakin iloitsee, niin sellaisistakin asioista, jotka eivät suoranaisesti tapahdu uskovalle vaan itselleen Herralle.

Pyhän Kolminaisuuden ilo

Luukkaan 15. luvun kolmiosainen vertaus kadonneesta lampaasta, kadonneesta hopearahasta ja tuhlaajapojasta, kertoo, mistä Pyhä Kolminaisuus iloitsee. Kadonnut lammas puhuu Hyvästä Paimenesta, Jeesuksesta Kristuksesta, joka etsii kadotuksen tiellä olevaa syntistä. Etsiessään Hän joutuu kulkemaan saman tien kuin kadonnut lammas, Hän joutuu kantamaan eksyneen synnit ja taakat ristille ja itse eksyneen lampaan taivaalliseen kirkkauteen. Sitten Luukas tiivistää:

Minä sanon teille: samoin on taivaassa suurempi ilo yhdestä syntisestä, joka kääntyy, kuin yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä vanhurskaasta, jotka eivät parannusta tarvitse. (Luuk. 15:7)

Toisessa osassa kadottamaansa rahaa etsivä nainen kuvaa Pyhää Henkeä, joka evankeliumin sanan järjestelmällisellä julistuksella etsii ja tavoittaa kadonneen. Pyhän Hengen ilon Luukas tiivistää samoin: *Minä sanon teille: samoin on Jumalan enkeleillä ilo yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen.* (Luuk. 15:10)

Kolmannessa osassa isä odottaa poikaansa, joka kulkee omilla teillään tuhlaten isänsä perintöä hengellisesti kuolleena. Isä kuvaa Isää Jumalaa, joka odottaa, että Pojan ja Pyhän Hengen työn tuloksena lopulta taipuu parannukseen ja palaa Isän luo. Isän ilon Luukas tiivistää: *Tuokaa syöttövasikka ja teurastakaa se. Nyt syödään ja iloitaan! Sillä tämä minun poikani oli kuollut mutta heräsi eloon! Hän oli kadonnut, mutta nyt hän on löytynyt! Ja he aloittivat ilonpidon.* (Luuk. 15:23-24)

Jumalalle kaikkein suurin ilo on saada armahtaa ja pelastaa parannukseen taipuva syntinen ihminen. Se antaa Jumalalle kaikkein suurimman kunnian, sillä se on kokonaan Jumalan äärettömän armon teko. Siksi uskoville on myös äärimmäisen tärkeää, että saamme nähdä syntisten tekevän parannuksen. Toisaalta se merkitsee myös sitä, että uskova haluaa elää jatkuvassa parannuksessa matkallaan kohti kirkon valtakuntaa.

Palvonnan ilo

Toinen asia, josta Jumala iloitsee tuli näkyviin Martan ja Marian kodissa. Kun Martta rakkaudesta Mestariinsa yritti valmistaa parhaan mahdollisen aterian, Maria istui vain Jeesuksen jalkojen juuressa ja kuunteli Jeesuksen puhetta. Jeesukselle tuotti suurta iloa, kun Marian sydän oli avoin Hänen äänelleen. Jumalalle tuottaa iloa, kun kuuntelemme Häntä. Avaamalla Raamatun voimme iloita yhdessä Jeesuksen kanssa. Hän iloitsee kuulevista korvista. *Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki sanoo seurakunnille.* (Ilm. 2:7)

Palvelun ilo

Kolmas asia, josta Pyhä Kolminaisuus iloitsee, on palvelu, jota osoitamme Jeesukselle:

Jos joku minua palvelee, seuratkoon hän minua, ja missä minä olen, siellä myös minun palvelijani on oleva. Jos joku palvelee minua, niin Isä kunnioittaa häntä. (Joh. 12:26)

Tärkeää on huomata, että nämä kolme Jumalan ilon aihetta on pidettävä oikeassa järjestyksessä: Ensin parannus, sitten Jeesuksen puheen kuuntelu ja viimeksi palvelu. Ilman parannusta emme voi kuulla Herran ääntä, ja vasta sen kuultuamme voimme palvella oikealla asenteella. Jos palvelemme ilman että kuunnellen palvomme Herraa, väsymme ja katkeroidumme. Mutta palvonnasta liikkeelle lähtenyt palvelu tuottaa ilon Herralle.

Ilo Herrassa

Ilo Herrassa on siis osallisuutta Pyhän Kolminaisuuden iloon. Siinä me sielun silmillä ikään kuin hyppäämme Pyhän Kolminaisuuden sisään ja alamme Pyhässä Hengessä riemuita siitä rakkaudesta, jota Poika osoittaa Isää kohtaan ja siitä rakkaudesta, jolla Isä rakastaa Poikaa. Saamme Pyhässä Hengessä olla heidän ylitsepur-suavan rakkautensa sisällä. Silloin ilomme on pohjimmiltaan siitä millainen ja kuka Jumala on eikä enää vain niistä suurista lahjoista Häneltä pelastuksessa olemme saaneet osaksemme.

Pienen välähdyksen tästä saamme lukiessamme Jeesuksen sanat:

"Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, siitä että olet salannut nämä asiat viisailta ja älykkäiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Näin sinä, Isä, olet hyväksi nähnyt. Kaiken on Isäni uskonut minun haltuuni. Poikaa ei tunne kukaan muu kuin Isä, eikä Isää tunne kukaan muu kuin Poika ja se, jolle Poika tahtoo hänet ilmoittaa." (Matt. 11:25-27)

*Niin kuin Isä on rakastanut minua, niin minäkin olen rakastanut teitä. Pysykää minun rakkaudessani. Jos pidätte minun käskyäni, te pysytte minun rakkaudessani, niin kuin minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn hänen rakkaudessaan. Olen puhunut teille näistä asioista, jotta **minun iloni olisi teissä ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi.** (Joh. 15:9-11)*

Iloitkaa aina Herassa!

Paavalin kehoitus sisältää asiallisesti sen, että suuntaamme sydämemme ja ajatuksemme Herraan. Kiitollisina kerromme Hänelle ne suuret lahjat, jotka olemme pelastettuina Häneltä saaneet ja sitten alamme ihmetellen katsella itse Herran rakkauden ja armon kirkkautta, joka loistaa Isän rakkaudessa Poikaan. Herran katselussa ilo valtaa meidät. Sitä ei tarvitse puristaa. Siksi katse Herraan niin kuin Heparalaiskirje toistuvasti kehottaa:

*Juoskaamme kestävinä kilpailussa, joka on edessämme, katse kiinnitettynä uskon alkajaan ja täydelliseksi tekijään, Jeesukseen, joka edessään olevan **ilon** vuoksi kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istuu nyt Jumalan valtaistuimen oikealla puolella.* (Hepr. 12:1-2)

Machimoton voittoisa usko Pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Oli kesä vuonna 1930. Olin vasta valmistunut teologisesta tiedekunnasta ja aloittanut evankelioimistyön Osakassa. Eräänä päivänä sai puhelun Machimoto -nimisen nuorukaisen äidiltä.

- Pastori, poikani on juuri viety sairaalaan, sillä hän on saanut pahat palovammat eri puolille ruumistaan. Hänen tilansa on erittäin kriittinen. Voisitteko rukoilla hänen puolestaan.

Nuorukainen oli kotoisin Kagoshimasta Kyusuulta. Hänen Osakassa asuvalla veljellään oli moottorikorjaamo. Machimoto halusi opiskella, mutta perhe oli köyhä, joten hän oli tullut veljensä korjaamoon töihin ja kävi samalla iltakoulua. Sinä päivänä hän oli ollut korjaamassa autoa, mutta kipinä oli aiheuttanut bensiiniräjähdyksen. Hän oli kautta koko ruumiinsa saanut pahoja palovammoja.

Kiiruhdin sairaalaan. Kun saavuin potilashuoneeseen, hänen koko ruumiinsa oli ympäriinsä siteisiin käärittynä. Tilanne oli äärimmäisen vakava. Kun olin vasta evankelioimistyötä aloittamassa, hätäännyin enkä oikein tiennyt, miten tällaisessa tilanteessa voisi lohduttaa kärsivää. Menin hänen viereensä. Hänen äitinsä ei ollut kristitty, mutta koska hän tiesi poikansa saaneen kasteen seurakunnassamme ja toimineen aktiivisesti nuorten piirin vastuunkantajana, hän oli soittanut minut paikalle. Äiti kääntyi poikansa korvanjuureen ja kertoi, että pastori Ito oli saapunut. Siteiltä poika ei kyennyt näkemään, vaikka silmät olivatkin auki. Hän lausui:

- Kiitos pastori Ito, kun tulit minua katsomaan.

Kun surkuttelin hänen karmeata tilaansa, hän sanoi:

- Pastori, laula halleluja!

Halleluja tarkoittaa Jumalan ylistämistä. Kokemattomana pastorina olin ällikällä lyöty. Miten näin onnettomassa tilassa voisi ylistää Jumalaa. Pikemminkin kai olisi ollut kiusaus kirotta Jumalaa. Mutta nuorukainen pyysi minua laulamaan ylistystä Herralle. Se kertoo, miten ihana ja suurenmoinen on Kristuksen pelastaman asema.

Heti ei mieleeni tullut mitään virttä, jossa halleluja olisi esiintynyt. Mutta sitten muistin sunnuntai-iltojen evankelioimiskokouksissa käyttämämme laulun:

Olen Herrassa ja sydämeni iloitsee.
Kun saan vaeltaa edessäsi, sydän täyttyy.
Halleluja, halleluja!
Kun saan vaeltaa edessäsi, sydän täyttyy.

Sitä olimme usein laulaneet. Niin lauloin hänen korviensa vieressä siitä, miten Jeesus täyttää sydämemme ilolla. Kun emme elä ihmisten vaan Jumalan edessä, sydämemme löytää syvimmän tyydytyksen. Halleluja! Ylistämme Jumalan armoa.

Laulaessani omakin sydämeni liikuttui. Kun sitten katsoin hänen huuliaan, huomasin, että hänhän hyräili minun mukani. Kuolemaisillaan hän lauloi kiitosta Herralle. Neljäs säkeistö kuuluu:

Herran johdattava käsi on luja.
Päsen lopulta Hänen valtakuntaansa.
Halleluja, halleluja
Päsen lopulta Hänen valtakuntaansa

Oli ajallinen elämämme millaista tahansa, lopulta pääsemme perille Jumalan ihmeelliseen taivaalliseen valtakuntaan.

Kun laulu oli päättynyt, hän yllätti minut pyytämällä: - Etkö voisi laulaa vielä virren 'Jätä itsesi Herran käsiin'?

Kristityn elämän ihanuus alkaa Jumalan ylistämisellä. Suurenmoinen voitto on sitten, että saa jättää kaikki asiansa Herran käsiin.

Niin sitten lauloin virren. Siinä pyydämme, että Herra ottaisi meitä kädestä kiinni ja kuljettaisi oman tahtonsa tietä. Olkoon tie kuinka tuskallinen ja kivinen tahansa, haluamme kulkea Hänen tahdossaan. Anomme, että Herra antaisi meille sellaisen maljan kuin hän hyväksi näkee. Oli se katkera tai makea, suostumme siihen.

Tätäkin virttä Machimoto hyräili yhdessä minun kanssani. Olin todella hämmästynyt ja liikuttunut.

Yleensä hänen saamansa suuruusluokan palohaavat johtavat kuolemaan, mutta hän jäi henkiin ja pääsi lopulta kotiin sairaalasta. Mutta palovammojen vuoksi hänen vasen kätensä ja jalkansa eivät enää toimineet. Hän jäi pysyvästi vammaiseksi. Hän palasi myös seurakunnan yhteyteen eikä missään vaiheessa ilmaissut minkäänlaista katkeruutta siitä, että joutui viettämään vammaisen elämää. Päinvastoin hän toistuvasti kiitti Jumalaa.

Pari vuotta sen jälkeen pastori Toyohiko Kagawa aloitti ”Miljoona sielua Kristukselle” -nimisen liikehdinnän. Evankelioimiskampanjaa valmisteltiin seurakuntien välisellä kolmen päivän rukoukokouksella. Ensimmäisenä iltana puheen jälkeen juontaja kehotti paikalla olijoita rukoilemaan vapaasti. Ensimmäisenä äänensä korotti Machimoto rukoukseen:

- Taivaallinen Isä, kiitän sinua! Sinä rakastat Japania ja olet nostattanut tämän liikkeen, jossa tavoitteemme on miljoonan ihmisen pelastuminen. Toissa vuonna menetin palovamman vuoksi vasemman käteni ja vasemman jalkani toimintakyvyn, mutta kiitos Herra, että oikea käteni ja oikea käteni, silmäni ja korvani yhä toimivat. Haluan antaa ne sinun käyttöösi. Jos jotenkin voit käyttää minua pelastumattomien miljoonien hyväksi, niin johda minua tahtosi mukaan.

Tuon rukouksen myötä kokoontuneiden ylle laskeutui väkevä Herran läsnäolo ja rukouksen Henki. Saimme kaikki rohkaistuneina lähteä eteenpäin. Halleluja Herralle laulava ja tiensä Herran käsiin laskeva usko on ihmeellinen lahja. Machimoto sai vielä elää muutamia vuosia, ennen kuin pääsi Herran luo. (1930)

Entä sinä?

Oletko sinä jo päässyt katselemaan Kristuksen kasvoja Jumalan sanan kautta? Ellet vielä, Herra etsii sinua, koska rakastaa sinua ja on kulkenut sinut pelastaakseen Golgatan tien ristin kärsimyksiin. Hänelle se oli ilo, koska siten sinua varten valmistettiin pelastus.

Jos tunnet jo Jeesuksen, Hän kutsuu sinua tänään iloitsemaan Herrassa. Hänessä löytyy loppumaton syy kiitokseen ja iloon, vaikka kokisit elämäsi nyt kuinka synkäksi tahansa. Ilo Herrassa on tarkoitettu myös sinulle voimaksi.